

*Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!*

*Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Sáu, ngày 16/08/2024.*

\*\*\*\*\*

## **TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ**

### **BÀI 218**

Hòa Thượng dạy chúng ta, người có thể trì niệm một câu “***A Di Đà Phật***” chính là thực hành được lực độ của Bồ Tát Đạo. Chúng ta niệm Phật mà có thể buông xả thân tâm, thế giới, không dính mắc vào ta và hoàn cảnh xung quanh thì đây chính là đại Bồ thí. Không phải người nào bỏ nhiều tiền ra thì sẽ trở thành người đại Bồ thí hay đại Bồ Tát. Chúng ta không dấy khởi tập khí tham, sân, si thì đó là đại trì giới. Tất cả tội nghiệp của chúng ta đều bắt đầu từ tâm tham, tham không được thì chúng ta sân, sân không được thì chúng ta si.

Hành giả niệm Phật công phu không hề thấp, Hòa Thượng nói: “***Trong “Kinh Đại Tích” nói rằng: “Nhược chân niệm Di Đà Phật thị danh vô thượng thâm diệu thiên”. Người niệm Phật không chỉ là thiên mà còn là thâm diệu thiên, không chỉ là định mà còn là Lăng Nghiêm đại định, định của hàng Đại Bồ Tát***”. Chúng ta niệm Phật đến không gián đoạn, không xen tạp thì là đại tinh tấn. Chúng ta niệm Phật đến không để vọng niệm sinh khởi thì đó là đại thiên định. Chúng ta niệm Phật đến tường tận mọi sự, mọi việc thì đó chính là đại trí tuệ.

Nhiều người tâm ý bao chao, xao động, làm việc này thì quên việc khác. Thí dụ, có người mang dao, kìm, búa đi làm, sau khi làm xong thì họ quên không mang về. Chúng ta không minh tường trong mọi sự, mọi việc do chúng ta có quá nhiều vọng tưởng. Tất cả pháp tu trong nhà Phật đều là thiên định; niệm Phật, trì chú, tụng Kinh cũng là thiên, không phải chúng ta ngồi thiên mới là chúng ta đang thiên. Chúng ta có định thì chúng ta sẽ có huệ. Chúng ta không có định thì chúng ta không tường tận, không thấu đáo trong mọi việc. Chúng ta luôn mơ mơ, hồ hồ vì chúng ta có nghiệp chướng, tập khí sâu nặng.

Hòa Thượng nói: “***Trì giới là “phòng phi chỉ quá”, phòng ngừa những điều sai lầm, chúng ta phòng ngừa những sai trái của chính mình thì chúng ta mới có thể đoạn ác tu thiện. Tham, sân, si mạn là bệnh, là lỗi lầm, nếu chúng ta không còn tham, sân, si thì chúng ta trì giới mới đạt đến viên mãn, đây gọi là trì giới Ba La Mật. Trong ba loại phiền não là tham, sân, si, cái nặng nhất chính là si. Chúng ta si nên chúng ta mới tạo tác ra tội nghiệp***”. “Si” là si mê, ngu si. Chúng ta si mê, ngu si nên chúng ta mới tùy tiện tạo tác tội nghiệp. Những kẻ tội phạm, khi họ làm ra hành vi phạm tội thì họ không sợ, làm một cách ngông cuồng nhưng khi tòa án phán quyết tử hình thì họ vô cùng sợ hãi. Đến ngày phải thụ án, khi được ăn bữa cơm cuối cùng họ cũng không

nuốt được. Nếu họ biết rõ, họ làm những việc làm sai trái đó, chắc chắn họ sẽ phải nhận quả như vậy thì họ sẽ không dám làm.

Hòa Thượng nói: **“Ngu si thì tạo nghiệp rất nặng. Người ngu si làm ra việc nhỏ thì khiến cho người khác bị oan uổng, bị ức hiếp. Người ngu si làm ra việc lớn thì sẽ khiến xã hội đại loạn, làm ra tai ương cho quốc gia, dân tộc. Do vậy chúng ta nhất định phải đoạn ngu si. Chúng ta muốn đoạn ngu si thì chúng ta phải khai mở trí tuệ, chúng ta muốn khai mở trí tuệ thì tâm chúng ta phải định”**. Chúng ta muốn tâm định thì chúng ta niệm câu **“A Di Đà Phật”**. Một số người nói, trước đây họ mơ mơ, hồ hồ, từ ngày họ niệm Phật, họ cảm thấy mọi thứ trở nên rõ ràng hơn. Chúng ta niệm Phật thì vọng tưởng, phiền não của chúng ta sẽ ít đi, tâm chúng ta sẽ sáng ra. Trong khởi tâm động niệm, đối nhân xử thế tiếp vật chúng ta phải luôn ở trạng thái phản tỉnh.

Hòa Thượng nói: **“Trong tâm có định thì tham, sân, si sẽ không còn. Trí tuệ vừa sanh thì ngu si cũng không còn. Cho nên chúng ta nhất định phải chăm chỉ tu học tam học Giới, Định, Huệ”**. Chúng ta không cần phải học thế nào là Giới, thế nào là Định, thế nào là Huệ. Chúng ta chỉ cần một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng thì chúng ta có đầy đủ Giới, Định, Huệ. Hằng ngày, thay vì chúng ta niệm thương ghét, giận hờn, hơn thua thì chúng ta niệm **“A Di Đà Phật”**.

Chúng ta không cần hỏi người khác xem mình đã giữ giới tốt chưa, đã có định chưa, đã khai được trí tuệ chưa. Chúng ta làm mọi sự, mọi việc một cách tường tận thì chúng ta biết mình có trí tuệ. Chúng ta làm mọi sự, mọi việc một cách luộm thuộm, làm việc này thì hư việc kia, hay chúng ta không nhận ra, vẫn tôn thờ, cung phụng những người làm việc sai trái thì chúng ta là người đại ngu si.

Trong việc tu học Phật pháp, Hòa Thượng giảng pháp đều căn cứ vào Kinh luận, vào lời của Tổ Sư Đại Đức, Ngài không bao giờ nói theo cách của mình. Ngày nay, phần nhiều là mọi người nói theo cách của mình. Gần đây, trên báo đưa tin, có một giáo phái, giáo chủ của giáo phái đó tự phong chức cho mọi người, tự nạp thẻ thiếp cho mình. Nhiều người có học thức, là giáo viên vẫn tin theo giáo phái này.

Tâm chúng ta định thì chúng ta có trí tuệ. Chúng ta muốn tâm định thì chúng ta phải tu hành theo chánh pháp. Chúng ta tu theo tà pháp thì chúng ta càng tu càng loạn động, càng mơ hồ. Người càng xa lìa tài, sắc, danh, thực, thù thì người đó càng có trí tuệ. Người xem trọng, chìm đắm trong **“danh vọng lợi dưỡng”**, tài, sắc, danh, thực, thù thì không thể có trí tuệ, chúng ta phải mau mau tránh xa những người này.

Hòa Thượng từng nói, không có bất cứ thứ gì của chúng ta là có bản quyền. Người ngày nay, họ tặng mọi người một chiếc máy nghe pháp nhỏ thì bên trên cũng dán số tài khoản. Nhiều người không nhận ra điều này, họ vẫn cùng nhau tài trợ và cho rằng đó là họ đang làm Phật sự. Người chìm đắm trong **“danh vọng lợi dưỡng”** thì chỉ cần một thời gian ngắn đã bị **“danh vọng lợi dưỡng”** nhấn chìm.

Nhà Phật nói: **“Cư sĩ hay người xuất gia, người nào tu hành đúng pháp thì đều có thành tựu như nhau”**. Không phải người xuất gia mới có thành tựu, người tu hành tại gia không có thành tựu. Trước đây, khi tôi đi chia sẻ, tôi đều nói, tôi chia sẻ tâm đắc về Phật pháp để mọi người ứng dụng trong cuộc sống hằng ngày, tôi không nói là tôi đi giảng, tôi cũng không nói tôi là giảng sư. Có một lần tôi đi giảng, có một vị nói, những người học trò đi với tôi không được gọi tôi là Thầy, điều này rất vô lý! Những người dạy khiêu vũ hay dạy lái xe cũng phải được gọi là Thầy.

Có một số người gửi thư điện tử cho tôi nói: **“Chú ơi, chú cho con xin giáo trình để con học tiếng Hán!”**. Tôi gửi thư lại cho họ và nói: **“Chú hay bác thì sẽ không có giáo trình, Thầy mới có giáo trình! Người ta khổ công viết giáo trình thì chúng ta phải gọi là Thầy mới đúng đạo lý!”**. Người ngày nay không biết cách đối nhân xử thế tiếp vật. Người đáng gọi là Thầy thì chúng ta gọi là Thầy, người đáng gọi là Ông Bà thì chúng ta phải gọi là Ông Bà, người đáng gọi là con cháu thì chúng ta phải gọi là gọi là con cháu. Đó là chúng ta minh tường mọi sự mọi việc. Người không phân biệt được trên dưới, cao thấp, phải trái, tốt xấu là người đại ngu si. Hòa Thượng nói: **“Không gián đoạn, không xen tạp là đại tinh tấn”**.

Hòa Thượng nói: **“Không chỉ là niệm Phật, không luận là làm bất cứ việc gì tâm chúng ta đều phải chuyên. Tâm chúng ta chuyên thì chúng ta làm mọi sự mọi việc đều viên mãn, đều có thể làm được tốt hơn người khác”**. Tâm chúng ta chuyên thì chúng ta làm mọi sự mọi việc đều đạt được tốt đẹp. Không chỉ niệm Phật mà trong mọi sự, mọi việc chúng ta đều phải không xen tạp, gián đoạn, đều minh tường, đều làm ra được tốt nhất. Chúng ta làm mọi việc một cách qua loa, rề rà thì chúng ta là người gian trá, người có nhiều tâm. Trong mọi sự, mọi việc, chúng ta đều phải ân cần, chu đáo. Chúng ta thường ăn xong không rửa chén bát, nhà bản chúng ta cũng không quét đây là chúng ta có tâm qua loa, lười nhác.

Từ nhiều năm nay, tôi tự chuẩn bị cho các buổi học, tôi làm một cách nhanh chóng, gọn gàng. Khi tôi di chuyển nhiều nơi, tôi đều xách theo một chiếc giỏ đựng những đồ cần thiết. Hằng ngày, chúng ta đã làm mọi việc một cách thập toàn, thập mỹ, không có sơ xuất hay chưa? Chúng ta thường làm mọi việc đều có sơ xuất, thiếu thứ gì đó, khi làm sai thì chúng ta giấu để người khác không biết. Đây là chúng ta không chánh đại quang minh, không quân tử nên chúng ta hông thể làm được Bồ Tát, làm được cư dân của thế giới Tây Phương Cực Lạc. Mấy năm trước, khi lắp máy quay phim, có người đã làm cho máy móc bị hư nhưng không ai dám nhận. Có người đã đứt ngược thẻ sau đó cố rút ra nên làm hỏng một ổ thẻ, đây là do chúng ta không có sự quan sát.

Khi đi đến đâu, chúng ta phải dùng mắt để chụp hình, chúng ta đến đó một, hai ngày là chúng ta biết được mọi sự, mọi việc. Chúng ta không quan sát, không chú ý nên chúng ta làm mọi sự, mọi việc rối loạn. Chúng ta đến nhà người khác, sau khi chúng ta rửa bát, chén nhỏ, bát lớn, đĩa nhỏ, đĩa lớn thì chúng ta phải để theo đúng loại. Chúng

ta tranh rửa bát, chúng ta tưởng mình làm được việc tốt nhưng chúng ta làm rối loạn trật tự của nhà người khác thì chúng ta là người phá hoại. Thầy Thái nói, chúng ta phải có năng lực quan sát. Chúng ta đến đâu chúng ta dành 5 phút đến 10 phút để quan sát, nếu chưa đủ thì mỗi ngày chúng ta đều dành khoảng thời gian như vậy để quan sát. Chúng ta phải có năng lực quản lý từ những việc nhỏ. Chúng ta làm tốt việc nhỏ thì chúng ta mới làm được việc lớn. Nếu chúng ta nói, chúng ta chỉ làm việc lớn chứ chúng ta không làm được việc nhỏ thì chúng ta đã sai. Chúng ta có tâm chuyên chú thì trong mọi việc chúng ta sẽ làm tốt hơn người khác một cách tự nhiên. Nếu chúng ta cố làm để tốt hơn người khác thì chúng ta đã sai.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta không để vọng tưởng dấy khởi tức là đại thiện định, chính là trong tâm chân thật có chủ tể. Người niệm Phật đem tâm định ở câu “A Di Đà Phật”, đem mục tiêu định ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, nhất định không thay đổi”**.

“*Chủ tể*” là chúng ta làm chủ được chính mình. Hằng ngày, chúng ta làm mọi sự, mọi việc đến mức tốt nhất, làm ra được tấm gương cho người khác nhưng làm xong rồi thì chúng ta quên. Chúng ta không làm cho có làm, làm một cách qua loa. Chúng ta muốn có dụng tâm của người chân thật niệm Phật cũng không dễ dàng. Chúng ta muốn tương lai trở thành Bồ Tát, chúng ta phải có hành nghi, đối nhân xử thế của một Bồ Tát. Hằng ngày, chúng ta thường ăn nói, giao tiếp một cách thô tháo, nói một cách tục tĩu, không có chừng mực.

Hôm trước, tôi đã chuẩn bị một túi đồ tặng cho một người học trò cũ, trước đây đã từng đến đây học pháp, chỗ họ đang ở có hai người, một người học trò của tôi đã tự xách túi quà tặng cho người đó. Chúng ta biết ở đó có hai người thì chúng ta phải tặng quà cho cả hai người. Sau đó, tôi phải chuẩn bị thêm một túi quà để tặng cho người còn lại.

Hòa Thượng từng nói: **“Chúng ta không làm phiền chúng sanh thì đã là tốt cho chúng sanh rồi, chứ chúng ta đừng nghĩ là chúng ta đang độ chúng sanh”**. Chúng ta phải cẩn trọng trong mọi sự, mọi việc. Chúng ta cẩn trọng một cách tự nhiên không cần cưỡng cầu.

Hôm trước, tôi đưa con gái đi khám bệnh, lần nào gặp mặt tôi cũng tặng quà cho bác bảo vệ. Bác bảo vệ thắc mắc vì sao khi nào gặp bác, tôi cũng tặng quà. Tôi nói, tôi tặng quà cho những người có duyên, gặp ai tôi cũng tặng quà y như vậy. Điều này đã trở thành hành vi hằng ngày của tôi. Hằng ngày, mọi việc diễn ra một cách rất tự nhiên nhưng hợp tình, hợp lý. Quý Thần nhìn vào hành nghi của một hành giả niệm Phật thì họ cũng phải cung kính tránh xa. Quý Thần nhìn thấy chúng ta mà nhiều lòng thậm chí nhập vào chúng ta là do chúng ta tu hành không có công phu.

Hòa Thượng nói: “*Người chân thật tu hành thì Quỷ Thần khiếp sợ*”. Khi nhìn thấy người tu hành có đạo lực thì Quỷ Thần không dám đến gần, chỉ dám đứng từ xa hộ trì; thậm chí, côn trùng nhỏ bé cũng dọn nhà đi, không dám ở gần, không dám làm nhiễu loạn.

Người niệm Phật có oai nghi lắm liệt. Người ta nhìn vào hay thậm chí nghe tiếng chúng ta trong điện thoại, họ cũng cảm thấy chúng ta không giống như người bình thường. Nhiều lần có người gọi điện cho tôi, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng họ đều gọi tôi là Thầy. Lời nói, âm điệu của chúng ta khác người bình thường thì người khác sẽ cảm nhận được. Không chỉ niệm Phật mà khi làm mọi sự, mọi việc chúng ta đều phải không xen tạp, không gián đoạn. Chúng ta muốn trở thành một Bồ Tát Bất Thối thì hành nghi của chúng ta phải giống các Ngài. Hành nghi của một Bồ Tát trong nhà Phật nói rất nhiều oai nghi, tế hạnh. Chúng ta niệm Phật, tương lai chúng ta sẽ là Bồ Tát vậy thì hằng ngày hành vi của chúng ta như thế nào? Chúng ta nói cười vô ý, tùy tiện thì chúng ta không thể trở thành Bồ Tát được. Trước đây, một số người đi cạnh tôi thường hay nói đùa, tôi nhắc nhở họ nhiều lần là không được nói những lời như vậy. Chúng ta nhất định phải loại trừ những lời nói, hành động không đúng phép. Nếu họ không nghe thì chúng ta phải tìm cách xa lánh họ.

Hôm trước, có một người ghé qua thăm tôi, người đó mặc áo có in chữ nước ngoài, mặc quần sooc, trên tay có nhiều hình xăm, người đó muốn đi cùng tôi nhưng tôi không cho phép. Người thế gian nói: “*Hãy cho tôi biết bạn của anh là ai, tôi cho sẽ nói cho anh biết anh là người như thế nào*”. Chúng ta nhìn học trò thì chúng ta sẽ biết người Thầy của người đó là người như thế nào. Học trò đắm chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thì Thầy của họ cũng như vậy. Có người nói, những người học trò của tôi làm không biết mệt, làm việc quên mình. Tôi trả lời rằng, nếu tôi đi đến đâu tôi cũng làm như vậy thậm chí tôi còn làm nhiều hơn học trò, người nào không làm thì họ tự động rút lui. Hành nghi của một người niệm Phật không phải là chỉ biết niệm Phật, có những người chỉ biết niệm Phật không biết những việc khác, không biết cách đối nhân xử thế có chuẩn mực.

Hòa Thượng nói: “*Hằng ngày, chúng ta phải tinh tường trong mọi sự, mọi việc. Chúng ta muốn mọi sự, mọi việc rõ ràng, tường tận thì chính chúng ta phải chân thật có định, có huệ. Người có định, có huệ thì tâm địa thanh tịnh, đầu óc tỉnh táo, sáng suốt. Người như vậy nhất định không bị ảnh hưởng bởi người khác, không dễ dàng bị kích động. Cho nên người chân thật có trí tuệ là người không bị người thế gian mê hoặc thậm chí trong Phật pháp cũng không bị tà pháp mê hoặc*”. Phật nói: “*Tà sư nói pháp nhiều như cát sông Hằng*”. Người định tĩnh, rõ ràng, sáng suốt không bị những việc thế gian làm dao động, thậm chí, trong Phật pháp, họ cũng không bị tà pháp làm thay đổi tâm nguyện niệm Phật cầu vãng sanh.

Hòa Thượng dạy chúng ta đối trị tập khí, phiền não, Ngài cũng không quên nhắc chúng ta, niệm Phật cầu vãng sanh là việc quan trọng nhất. Trong buổi học “**Thập Thiện Nghiệp Đạo**” tối qua, Hòa Thượng nói: “**Hãy dùng thời gian ngắn ngủi của sinh mạng làm những việc bất hủ đó là lập công, lập ngôn, lập đức, niệm Phật cầu vãng sanh, vượt ra khỏi mười pháp giới**”. “**Việc bất hủ**” là chúng ta làm những việc để lợi ích chúng sanh, giúp chúng sanh được lợi lạc, hạnh phúc. Việc tối cao của những việc bất hủ là chính chúng ta phải vãng sanh. Chúng ta còn một ngày ở thế gian thì chúng ta tận tâm, tận lực một ngày, khi tuổi thọ ở thế gian không còn thì chúng ta ra đi. Chúng ta không bị dao động bởi những cám dỗ ở thế gian, không bị mê hoặc bởi những pháp khác. Chúng ta phải hết sức phấn tỉnh về việc này.

Người nào thường thích đi nhiều nơi để tìm cầu thì người đó sẽ dễ bị gạt. Chúng ta đã có pháp để tu, có chỗ để quay về thì chúng ta không còn cần tìm cầu. Chúng ta đề xướng chuẩn mực làm người, đề xướng pháp môn Tịnh Độ thì chúng ta y theo đó mà làm. Chúng ta tổ chức lễ tri ân Cha Mẹ, tổ chức trại hè cho các con theo đúng nguyên lý, nguyên tắc thì mọi việc đều thành công đến mức độ không tỳ vết. Vừa qua, chúng ta tổ chức trại hè ở miền Tây, ban đầu khi một vị Hòa Thượng nhìn thấy chúng ta không làm theo đúng những nghi thức ở chùa thì vị Hòa Thượng này đã nhắc nhở chúng ta, trại hè diễn ra trong ba ngày, trại hè kết thúc rất thành công, khi xem lại những hình ảnh của trại hè thì vị Hòa Thượng đã cảm động khóc và tán thán trại hè. Chúng ta làm theo chuẩn mực là được, chúng ta bao chao, tìm cầu thì chúng ta sẽ bị gạt!

\*\*\*\*\*

### ***Nam Mô A Di Đà Phật***

*Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!*

*Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!*